

CHƯƠNG 05

Thập Phương Trộn

T

hắn Bí Nhân đột ngột bỏ đi chẳng những ra ngoài ý tưởng của Bạch Mã Công Tử mà còn ra ngoài ý tưởng của các môn phái quần hùng. Người thần bí ấy sự thực là ai? Tại sao hắn lại bỏ qua dịp tranh đoạt Tiên Cơ Kỳ Thư này? Tại sao hắn cứ nhất định muốn biết tính danh và lai lịch sư môn thật của Bạch Mã Công Tử? Hắn cần chứng thực việc gì...?

Mấy câu hỏi ấy khiến quần hùng càng thêm nghi ngờ khó hiểu. Bạch Mã Công Tử từ từ chuyển thân quét mắt nhìn quần hùng một lượt, thần sắc lãnh đạm, ngữ thanh lạnh như băng:

- Chư vị ý còn muốn gì nữa?

Tang Môn Sát Tinh Chu Triệu Bằng ho khan một tiếng đáp:

- Chúng ta chỉ muốn Tiên Cơ Kỳ Thư!

Bạch Mã Công Tử cười khẩy:

- Các ngươi không tin lời giải thích của bản công tử ư?

Thân Trường Thắng bật cười hăng hắc:

- Giải thích của ngươi có giá trị gì mà bắt chúng ta tin?

Bạch Mã Công Tử lạnh lùng nói:

- Thế thì bản công tử không thừa nhận mình là chủ nhân Tiên Cơ Bảo Khố cũng không được nữa ư?

Tổ Thủ Cúc Tâm Thẩm Vịnh Tuyết gay gắt:

- Nam tử đại trượng phu là phải quang minh lỗi lạc, ta nghĩ ngươi không nên hèn hạ chối quanh làm gì!

Bạch Mã Công Tử biết bọn người này đang bị dục vọng mê muội, ngoài Tiên Cơ Kỳ Thư ra chúng không cần gì nữa cả, dù có giải thích đến đâu chúng cũng chẳng để vào tai, liền chuyển ý vì thấy đã uổng phí nhiều lời với chúng vô ích nên bật cười ha hả:

- Chư vị đã nhận định như thế, bản công tử dù có trăm miệng cũng hết đường giải thích không thể không thừa nhận...

Nói đến đây, y trầm giọng:

- Bảo vật đang ở trong người bản công tử đây, nhưng bản công tử xin báo trước cho các chư vị biết, kẻ nào không muốn sống nữa cứ việc xuất thủ mà đoạt!

Nói xong hai ánh thần quang của y long lên nhìn thẳng vào quần hùng, y ngậm đề vận tám thành công lực ngưng tụ vào song chưởng và chiếc quạt bằng ngọc đang cầm nơi tay. Tình thế đã rõ ràng bây giờ nếu ai mạo hiểm xuất thủ quyết khó mà tránh được phải quyết đấu với y. Lúc y còn chưa chịu thừa nhận khí thế quần hùng rất áp đảo đến khi y đã thừa nhận rồi không ai ai dám xuất thủ ngay đoạt lấy Tiên Cơ Kỳ Thư, chúng đưa mắt nhìn thăm dò lẫn nhau, ai nấy do dự không quyết. Trong khoảnh khắc, không khí bỗng căng thẳng trầm trọng hẳn xuống.

Phi Hoa Kiếm Diệp Lan Hương bỗng buông ra chuỗi cười khanh khách về Bạch Mã Công Tử nói:

- Công tử, bọn chúng không ai dám xuất thủ đoạt vật, chúng ta không còn việc gì ở đây nữa, chúng ta nên đi thôi.

Bạch Mã Công Tử đáp gọn:

- Hay lắm!

Tức thì chuyển nhìn quần hùng nói lớn:

- Chư vị xin tha cho bản công tử hết giờ bồi tiếp.

Nói xong liền chuyển thân đi về phía đông. Đột nhiên một tiếng gầm lên:

- Đứng lại!

Tiếng gió phất lên một bóng nhân ảnh vọt lên không trung rơi xuống ngay trước mặt Bạch Mã Công Tử chặn đường y lại. Sắc diện Bạch Mã Công Tử trầm hẳn xuống, mắt bắn ra khí lạnh thản nhiên quát:

- Chu Triệu Bằng, ngươi muốn tìm cái chết ư?

Y vừa quát, chân vừa bước tới chứ không hề dừng lại, từng bước từ từ tiến về phía trước. Trong tình hình ấy, Chu Triệu Bằng bất giác hoảng hốt, không tự chủ lui lại ba bước lại gầm thêm tiếng nữa:

- Đứng lại!

Vừa gầm, tay tả hấn vừa lật về soẹt một tiếng, thanh Bạch Cốt Tang Môn Kiếm sáng lòe đã nhảy vào tay hấn, hấn lật kiếm ngang ngực. Đường như Bạch Mã Công Tử không thèm nghe tiếng của hấn, diện sắc vẫn trầm trọng như cũ, từng bước từng bước tới gần hấn.

Một thước, chín thước, tám thước, bảy thước... khoảng cách càng lúc càng gần. Tuy trong bụng Chu Triệu Bắng có kinh hoàng thầm nhưng dù sao hấn vẫn là một cao thủ đệ nhất của Bạch Cốt Giáo lẽ nào hấn lại chịu áp chế thái quá? Đợi Bạch Mã Công Tử bước đến chỉ còn cách khoảng độ bảy thước, hấn quát lên một tiếng dữ dội rung tay múa kiếm, kiếm quang toát ra hàn khí đậm thẳng tới thượng thân Bạch Mã Công Tử. Bạch Mã Công Tử buông ra một tiếng cười lạnh, cánh quạt trong tay phải lật lên chớp nhoáng choeng một tiếng đánh bật trường kiếm của họ Chu ra, tả thủ cực mau phát chưởng đập trúng ngực Chu Triệu Bắng, hấn rú lên một tiếng thê thảm thân hình văng lộn lên bắn ra xa bảy tám thước. Bộp thêm tiếng nữa rơi xuống đất tắt thở liền tại chỗ. Nói ra kể rất chậm, nhưng thực sự cực kỳ mau, mười hai tên đệ tử Bạch Cốt Giáo mau lẹ trong chớp mắt đều rút kiếm vây lấy Bạch Mã Công Tử. Người của Tử Yến Cung và Quỷ Vương Bảo vẫn đứng yên vị trí, mặc cho các đệ tử Bạch Cốt Giáo hành động.

Bạch Mã Công Tử xoay thân buông một chuỗi cười dài, cánh quạt ngọc trong tay phải đảo lộn liên miên vẽ thành muôn ngàn bóng quạt đồng thời tay trái đập ra liên tiếp phát ra những tiếng đing, đing, đang, đang bất tuyệt lẫn lộn với những tiếng rú rùng rợn của đối phương...

Chớp mắt, kiếm quang và quạt cánh thu lại, mười hai tên đệ tử Bạch Cốt Giáo đã có năm tên ngã dưới đất hồn lìa khỏi xác, chỉ còn lại bảy tên nhưng đều bị đánh rơi kiếm còn lại hai tay không và hổ khẩu đều bị chấn động máu chảy ròng ròng, bọn chúng cực kinh dị lùi về một bên há mồm ngây mặt nhìn Bạch Mã Công Tử ai nấy đều tái mặt hô hấp biến động. Đúng là võ học của y siêu tuyệt hiếm có. Bây giờ Bạch Mã Công Tử quét mắt lạnh lùng nhìn bảy tên Bạch Mã Công Tử gần giọng:

- Bản công tử đã cảnh cáo các người nên cẩn thận, các người có mười ba tên là con số xui xẻo, bây giờ các người đã tin chưa?

Nói xong y ngạo mạn mỉm cười chuyển toàn thân bước chậm rãi về hướng đông. Thân Trường Thắng đưa mắt nhìn Ngô Quả đại sư và Thẩm Vĩnh Tuyết hỏi nhỏ:

- Nhị vị có ý kiến gì không?

Ngộ Quả đại sư hỏi lại:

- Thân thí chủ muốn sao?

Cặp mắt Thân Trường Thắng lăm lét nhìn Thẩm Vịnh Tuyết:

- Chúng ta cùng nhau liên thủ, ý Thẩm cô nương ra sao?

Tố Thủ Cúc Tâm Thẩm Vịnh Tuyết đáp:

- Ta không có ý kiến!

Đột nhiên Ngộ Quả đại sư cười gằn găm lớn:

- Bạch Mã Công Tử dừng chân lại.

Bạch Mã Công Tử dừng chân thật nhưng lại không xoay thân, lạnh lùng hỏi.

- Phải chăng đại sư chưa cam lòng muốn thử bản công tử thêm nữa?

Ngộ Quả đại sư trầm giọng:

- Thí chủ chớ nên cuồng ngạo thái quá, nên nhớ ngoài trời còn có trời, ngoài người còn có người!

Bạch Mã Công Tử bật cười lạnh lẽo:

- Nhưng câu ấy không hề có ý bao hàm đại sư trong đó đâu!

Ngôn ngữ y lạnh lẽo kiêu ngạo lạ lùng khiến Ngộ Quả đại sư tuy là cao tăng tu hành đã lâu vẫn nổi giận hừ một tiếng lớn:

- Nếu thực ta đủ sức thì sao?

Bạch Mã Công Tử ngửa mặt lên trời cười lớn xoay thân lại, thần quang hai mắt trừng nhìn vào mặt Ngộ Quả:

- Bản công tử hy vọng tốt nhất đại sư không nên cuồng vọng!

Ngộ Quả đại sư hít một hơi cố nén giận:

- Thí chủ khinh thường bản tăng chăng?

Bạch Mã Công Tử cười mỉa nghiêm mặt:

- Trong giang hồ Nga My phái dù sao cũng là chính phái, thực tâm bản công tử không muốn đại sư dính thân vào cuộc tranh chấp vô bổ này. Nếu đại sư cho điều đó là đúng, bản công tử xin nhường đại sư ba chiêu coi như lễ kính Nga My phái, bất quá...

Tới đó y buông lỏng câu nói, Ngộ Quả đại sư quát:

- Bất quá cái gì?

Bạch Mã Công Tử liếc qua Thân Trường Thắng, lạnh lùng:

- Thân Trường Thắng là kẻ gian xảo, nguy hiểm, xin đại sư hãy suy nghĩ kỹ, chớ rơi vào nguy kế âm mưu của hắn!

Thân Trường Thắng biến sắc găm lên:

- Người đừng hòng ly gián. Nga My, Thanh Thành đã có thâm tình từ lâu, chẳng lẽ Ngộ Quả đại sư tin người dễ dàng như thế ư?

Bạch Mã Công Tử cười nhạt:

- Cái gọi là thâm tình của chư vị là lúc bình thường, còn bây giờ là lúc buộc tranh đoạt chưa chắc ai đã cần đến thâm tình ấy, đúng không?

Thân Trường Thắng cười hăng hắc trầm giọng:

- Không đúng! Người khỏi cần xảo ngôn ly gián và võ đoán!

Bạch Mã Công Tử chuyển qua nhìn Thẩm Vịnh Tuyết:

- Còn Thẩm cô nương định sao?

Bản thân y rất tuấn tú phong nhã tuyệt thế rất dễ khiến nữ nhân siêu lòng, huống gì khi y hỏi Thẩm Vịnh Tuyết thanh âm rất nhỏ nhẹ dường như mang theo một ma lực quyến rũ khó mà cự tuyệt. Câu hỏi dịu dàng ngọt ngào của y khiến Thẩm Vịnh Tuyết không kịp đề phòng bất giác chỉ hơi gật đầu. Bạch Mã Công Tử trừng mắt quay sang Thân Trường Thắng:

- Thân Trường Thắng, nếu người không sợ chết, người hãy tiến lên!

Thân Trường Thắng cười hiểm:

- Người biết chúng ta có bao nhiêu người không?

Bạch Mã Công Tử đáp:

- Bọn người có mười một tên, sao có nhiều hơn mười ba tên Bạch Cốt Giáo không?

Thân Trường Thắng khiêu khích:

- Người dám độc đấu với mười một người chúng ta?

- Các người tiến lên một lượt càng tốt!

Thân Trường Thắng quét mắt nhìn Tử Yến Tam Kiếm và Quỷ Trảo Câu Hồn Viên Thượng Khiêm:

- Người bảo đảm chúng không trợ giúp người chứ?

Phi Hoa Kiếm Diệp Lan Hương xen lời:

- Thân Trường Thắng, người hãy yên tâm, với mười một người các người cần gì chúng ta phải xuất thủ trợ giúp làm chi?

Quý Trảo Câu Hồn Viên Thượng Khiêm cười hăng hắc, tiếp lời:

- Chỉ cần không có ai gia nhập thêm bọn các người, lão phu có thể bảo chứng, chúng ta tuyệt không xuất thủ.

Bạch Mã Công Tử cao giọng:

- Thân Trường Thắng, người nghe rồi đây. Bây giờ bản công tử đang đợi xem đảm lượng của người đây!

Đã thành thế cỡi cạp, Thân Trường Thắng đành rút kiếm vẩy đồng bọn:

- Rút kiếm! Lên!

Sau tiếng quát, một loạt tiếng soẹt, soẹt vang lên liên tiếp, khí lạnh toát ra, mười tên đồng môn đứng sau lưng hắn cùng rút kiếm ra tay. Thân Trường Thắng hoành kiếm ngang ngực. Thần sắc ngưng trọng đối diện với Bạch Mã Công Tử bước tới gần. Cước bộ di động của họ Thân cực trầm trọng lún xuống cát để lại dấu chân sâu ba bốn tấc.

Mười tên đồng môn với hắn cũng hoành kiếm ngang mặt, nét mặt hết sức căng thẳng bước dần lại. Tiếng chân chuyển động trên cát phát ra những tiếng rạo rạo của cát bị chân người di chuyển ngoài ra không còn âm thanh nào nữa. Bạch Mã Công Tử vẫn thung dung như cũ đứng yên một chỗ dường như y không thèm coi tình hình căng thẳng trước mắt vào đâu, hoàn toàn khinh thị đối phương.

Các cao thủ Nga My và Thái Phụng Bang nhìn không dám chớp mắt vào hai bên đối thủ, nhất là đặc biệt chú ý tới phản ứng của Bạch Mã Công Tử. Họ đều biết ngoài mặt Bạch Mã Công Tử tuy vẫn ung dung như cũ nhưng y đã ngầm đề tụ chân khí chờ đợi, vì một chống lại mười một địch thủ tất phải hết sức khó khăn.

Khi mười tên đồng môn Thân Trường Kiếm và hắn đã đến cách Bạch Mã Công Tử khoảng tám thước, hắn động kiếm lập tức cả bọn vây Bạch Mã Công Tử vào giữa.

Mặt Bạch Mã Công Tử không hề biến sắc, ánh mắt y quét một vòng, mảy kiếm nhú lại, đột nhiên bật cười ha hả:

- Thập Phương Đại Trận, hay lắm! Hãy thi thố hết bản lĩnh của Thanh Thành phái ra đi...

Hơi ngưng một chút rồi trầm giọng quát:

- Thân Trường Thắng, hôm nay đã triển khai Thập Phương Đại Trận ắt người hết muốn sống rồi!

Thân Trường Thắng cười hăng hắc:

- Người chớ vội cuồng ngôn, đêm nay ai chết ai sống hiện còn chưa biết chắc!

Dứt lời, thân hình đột ngột lui lại ba tấc, kiếm trong tay hữu quét lên, trận thế lập tức phát động, chỉ thấy nhân ảnh phiêu động qua lại, mười thân ảnh quay như đèn cù quanh Bạch Mã Công Tử đứng ung dung ở trung tâm nhìn nhân ảnh quay tít chung quanh mình.

Tuy với công lực cao thâm không lường nhưng đối diện với Thập Phương Đại Trận uy trấn võ lâm của phái Thanh Thành, trong đáy lòng y cũng hơi căng thẳng không dám khinh địch. Mười thân ảnh di động càng lúc càng mau, mau đến nổi hình thành một bức tường vô hình ẩn ẩn phát ra một luồng kinh lực hắt vào giữa trung tâm.

Đột nhiên có mấy tiếng hét lớn, chỉ thấy ba bóng nhân ảnh mang theo ba hàn khí kiếm ảnh như ba con rồng thoát thân phóng vào giữa. Bạch Mã Công Tử quát to một tiếng, quạt và chưởng đồng thời phát ra, ba nhân ảnh phi đến tấn công liền bị tách ra hai bên. Tiếp liền ba nhân ảnh ấy lập tức hai nhân ảnh nữa động kiếm xông vào. Sau lưng Bạch Mã Công Tử đồng thời có tiếng gió rít lên, không cần quay lại, y cũng biết sau lưng y khi đối phương đã tấn công phối hợp cùng lúc. Chưởng và quạt Bạch Mã Công Tử chuyển động như chớp lóe, thân ảnh y tránh chiêu vô cùng ảo diệu khiến Thân Trường Thắng đứng ngoài ba thước múa kiếm huy động trận thế cũng phải giật mình.

Cuộc ác đấu kéo dài hơn một khắc, tuy Thập Phương Đại Trận chưa áp đảo được Bạch Mã Công Tử nhưng Bạch Mã Công Tử cũng không có cách nào phá trận thoát ra ngoài. Bấy giờ Bạch Mã Công Tử mới biết tại sao Thập Phương Đại Trận của Thanh Thành phái uy danh chấn động võ lâm quả là có thực lực kinh người. Đêm nay nếu như y không thi triển tuyệt nghệ, quyết khó mà thoát ra khỏi kiếm trận và kết quả thế nào không cần nói cũng biết, chúng sẽ đợi đến khi y như một mỗi sẽ tấn công dữ dội hơn nữa.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>